

Yol - Cormac McCarthy

Kıyıya varmadan çok önce erzakları neredeyse bitmişti. Arazi yıllar önce soyulup talan edilmişti ve yolun kenarındaki evlerle binalarda hiçbir şey bulamadılar. Bir benzin istasyonunda bir telefon rehberi buldu ve kasabanın adını bir kalemle haritalarına yazdı. Binanın önündeki kaldırımın kenarına oturdular ve kraker yiyerek kasabayı aradılar ama bulamadılar. Bölümleri taradı ve yeniden baktı.

Sonunda oğlana gösterdi. Olduğunu düşündükleri yerin yetmiş beş kilometre kadar batısında'ydılar. Haritada çöpten figürler çizdi. Bunlar biziz, dedi. Oğlan denize giden yolu parmağıyla izledi.

Oraya varmamız ne kadar sürer? dedi.

İki hafta. Üç.

Mavi mi?

Deniz mi? Bilmiyorum. Eskiden öyleydi.

Oğlan başını aşağı yukarı salladı. Oturup haritaya baktı. Adam onu gözledi. Bunun ne olduğunu bildiğini sanıyordu. Çocukken haritalara dalar gider ve tek parmağını da oturduğu kasabanın üstünde tutardı. Tıpkı telefon rehberinde ailesine bakması gibi. Başkalarının arasında onlar, her şey yerli yerinde. Dünyada oluşu gerekçeli. Hadi gel, dedi. Gitmemiz gerek.

Yağmur yağmaya başladığında akşamüstüydü. Yoldan ayrılıp bir toprak yola saptılar ve bir tarladan geçip gece bir barakada kaldılar. Barakanın beton bir zemini vardı ve diğer ucunda birtakım boş çelik variller duruyordu. Varillerle kapıların önünü kesti ve yerde bir ateş yakıp düzleştirilmiş mukavva kutulardan yatak serdi. Yağmur bütün gece tepelerindeki çelik damda davul çaldı. Uyandığında ateş sönmüştü ve çok soğuktu. Oğlan battaniyesine sarınmış oturuyordu.

Ne oldu?

Hiç. Kötü bir rüya gördüm.

Ne rüyası gördün?

Hiç.

İyi misin?

Hayır.

Ona kolunu dolayıp sarıldı. Mesele yok, dedi.

Ağlıyordum. Ama uyanmadın.

Özür dilerim. Öyle yorgundum ki.

Rüyada demek istiyorum.

Sabahleyin uyandığında yağmur durmuştu. Suyun yavaş yavaş damlamasını dinledi. Kalçalarını sert betonda oynattı ve tahtalar arasından kurşuni araziye baktı. Oğlan hâlâ uyuyordu. Su yerdeki birikintilere damlıyordu. Küçük kabarcıkları meydana

ıkıp kayıyor ve gene kayboluyordu. Dağın eteğindeki bir kasabada buna benzer bir yerde uyumuş ve yağmuru dinlemişlerdi. Orada kara mermerden tezgâhı ve izole bantla yamalanmış parça parça plastik oturaklı krom tabureleri olan eski moda bir market vardı. Eczane bölümü talana uğramıştı ama dükkânın kendisine tuhaf bir şekilde el sürülmemişti. Pahalı elektronik cihazlar kurcalanmamış olarak raflarda duruyordu. Durup etrafa baktı. İvrir zıvır. Aktariye. Bunlar da neydi? Oğlanın elini tutup dışarı çıkardı ama oğlan görmüşdü bile. Tezgâhın sonunda bir kek fanusunun içinde bir insan başı. Kurutulmuş. Beysbol şapkası. Kurumuş gözler hü­zünle içe dönük. Bunun mu rüyasını görmüşdü? Görmemişti. Yerinden kalkıp diz çöktü ve közlere üfledikten sonra yanmış tahta uçlarını sürükleyip çekti ve ateşi canlandırdı.

Başka iyi adamlar da var. Öyle dedin.

Evet.

Neredeler öyleyse?

Saklanıyorlar?

Kimden saklanıyorlar?

Birbirlerinden.

Çok mu var onlardan?

Bilmiyoruz.

Ama biraz var.

Biraz. Evet.

Doğru mu bu?

Evet. Doğru.

Ama doğru olmayabilir.

Ben doğru olduğunu düşünüyorum.

Tamam.

Bana inanmıyorsun.

Sana inanıyorum.

Tamam.

Sana daima inanırım.

Sanmıyorum.

Evet inanırım. İnanmak zorundayım.

Kaynak: Cormac McCarthy, Yol, çev. Sevin Okyay, İthaki Yayınları, s. 129-131.